

Uitbreiding adviesrecht

Het is mogelijk om bij overeenkomst het adviesrecht ten aanzien van benoeming van bestuurders vrijwillig uit te breiden tot de benoeming van bepaalde personen die geen bestuurder zijn in de zin van de WOR

(Bedrijfscommissie voor de overheid 20 juni 1997, JAR 1997/155, art. 30 en 32 WOR)

Op 3 september 1996 heeft de plaatsvervangend korpschef van de politieregio Rotterdam-Rijnmond de or bericht dat toekomstige voordrachten voor de benoeming van onder meer districtsmanagers pas worden ingediend nadat de betreffende onderdeelcommissies advies hebben kunnen uitbrengen. Hun advies zal worden gemeld in de voordracht. Op 10 september 1996 heeft de or hiermee ingestemd. Bij brief van 23 december heeft de inmiddels benoemde korpschef de or advies gevraagd over enkele voorgenomen benoemingen. Op 6 en 7 januari werden dergelijke verzoeken gericht tot de oc's, met de mededeling dat de benoeming op 1 februari zou moeten ingaan. Hierop liet de or weten dat werd afgeweken van vaste procedures en dat hij geen reden zag om te handelen onder tijdsdruk. In de overlegvergadering van 23 januari ontstond een zodanig conflict dat de or het overleg opschortte. De korpschef van zijn kant trok de adviesaanvraag in en benoemde op 11 februari op tijdelijke basis districtschefs. Op 10 maart vroeg de or de Bedrijfscommissie voor de overheid om bemiddeling. De or betoogde dat bij de instelling van de or voor de politieregio was besloten om een adviesrecht bij de benoeming van districtschefs toe te kennen analoog aan art. 30 WOR (dus zonder beroepsrecht), omdat - gelet op de omvang van de districten - ook voor afzonderlijke or'en had kunnen worden gekozen. Gelet op de afspraken dient het adviesrecht te worden uitgelegd naar de geest van art. 30 WOR. Ook bij benoemingen van tijdelijke aard.

De korpsbeheerder erkende dat de briefwisseling van september had geleid tot een afdwingbare overeenkomst. De korpschef heeft echter niet de intentie gehad de oc's een adviesrecht in de zin van art. 30 WOR toe te kennen, maar slechts het recht dat hun gevoelens zou worden ingewonnen. Daarnaast moet de bevoegdheid letterlijk worden uitgelegd, en deze spreekt niet over tijdelijke benoemingen. Bovendien ging het niet om tijdelijke aanstellingen, maar om waarnemingen. Ten slotte was in voorafgaand informeel overleg niet van bezwaren gebleken.

De Kamer van de Bedrijfscommissie voor Rijk en Politie vindt dat met de briefwisseling van 3 en 10 september 1996 een rechtsgeldige overeenkomst tot stand is gekomen. Het toegekende adviesrecht ten aanzien van de benoeming van districtschefs komt inhoudelijk overeen met het adviesrecht van art. 30 WOR ten aanzien van bestuurders. Uit literatuur en jurisprudentie blijkt verder dat art. 30 WOR ook van toepassing is bij benoeming van

interim-bestuurders (belangrijk bij reorganisaties). Er is geen sprake van benoemingen voor een zeer korte termijn. De arbeidsrechtelijke positie van de benoemde bestuurder is ook niet van belang voor de toepassing van art. 30. Informeel overleg bindt geen van beide partijen, men is het er ook niet over eens en een verslag is er niet.

Commentaar

Hoewel de Bedrijfscommissie uiteraard slechts een advies geeft, geeft dit advies een goede indruk van hoe de rechter in deze geruchtmakende zaak (de affaire-Brinkman) waarschijnlijk zou oordelen. Twee punten zijn van verder strekkend belang.

Het eerste is de mogelijkheid om bij overeenkomst de or-bevoegdheden uit te breiden. Art. 32 WOR zegt dat niet uitdrukkelijk. De herziening van de WOR zal dat binnenkort wél invoeren. In aansluiting bij eerdere rechters aanvaardt de Bedrijfscommissie deze mogelijkheid. Men kan zich hierbij afvragen of een dergelijke overeenkomst ook kan worden opgezegd. In beginsel zou het uitgangspunt zijn dat dat kan indien de overeenkomst is aangegaan voor onbepaalde tijd. Het is niet duidelijk hoe dat in deze zaak lag. Wel lijkt inachtneming van een opzegtermijn een redelijke eis. Bovendien zou in dit geval de or dan kunnen eisen dat alsnog afzonderlijke ondernemingsraden in het leven worden geroepen per district. Verstandig lijkt het dus niet om deze procedure te volgen.

Het tweede punt is dat art. 30 WOR zonder meer is toegepast en de daarbij behorende jurisprudentie. Deze uitspraak is logisch en komt de duidelijkheid ten goede. Zou men bij overeenkomst van de normale wettelijke bevoegdheden willen afwijken, dan zou dit wel zeer duidelijk moeten zijn afgesproken. Dat was in deze zaak niet het geval. En het beroep op het waarnemingskarakter van de benoemingen was ook weinig overtuigend.

Deze rubriek signaleert en behandelt de belangrijkste jurisprudentie op or-gebied. De rubriek wordt beurtelings geschreven door prof. mr. Adriaan Dorresteyn, hoogleraar ondernemingsrecht aan de Open Universiteit te Heerlen en prof. mr. Guus Heerma van Voss, hoogleraar sociaal recht aan de Rijksuniversiteit Leiden.